

Годі! І ліру кидаю на барсову шкуру.
Серце ледаче давно — як фіал без вина.
Пінявий трунок щасливо допито до дна,
Личить же усміхом стрінуги правду понуру.

В мене над ложем мій меч в піхві, золотом битій.
Зойкнуло лезо й лягло на брунатість колін.
Лезо — свічодо, і в ньому мій вихід один —
Завтрашній похід, зелені просторі і скити.

Завтра ступатимеш полем. А стріли, як злива.
Десь кочовник невідомий мою наклада.
В день такий смерть — як цілюща вода.
В день золотий і тяжкий, як оттійська олива.